Ase ohimolla, odotan laukausta. Piippu vain savuaa, ei ole luotia. Kaadun maahan, kyyneleet virtaa. Kukaan ei mua voi kivulta pelastaa. Olen kurottanut sinua kohti ja tarttunut käteesi. Ensin hymyilit ja omaani puristit. Ajan myötä ote heikkenee ja kasvosi murenee. Luovutat, on liian raskasta. Sormesi lipsuu, ymmärrän kyllä. Olen uuvuttava, olen rasittava. Mieleni on myrkkyä, minähän sen parhaiten tiedän. TAHDON REPIÄ, TAHDON RAAPIA, TAHDON KARJUA. Kaikki ei silti katoa. Tartun uuteen käteen, mutta tuloksetta. Olen liian heikko, apusi ei voimista minua. Kätemme hikiset pysyvät hädin tuskin yhdessä. Tuhoan meidät, poltan loppuun. Ketään ei jää jäljelle, ootte palaneet karrelle. Kuitenkin hiilloksen keskellä istun yhä itkemässä, tulen mua vältellessä. Mä tahdon palaa, tahdon hiipua. Olen kuitenkin tulen kestävä. Kyyneleeni sammuttavat palon ja nokeavat mun mielen. Keuhkoja polttaa, ilma tekee kipeää. Tarvitsen happea, vaikka haluaisin siitä vain LUOPUA. Liekkini roihahtaminen ei veisi pois tuskaa. Kyllä omani katoaisi, mutta nuotion ympärillä olevien lisääntyisi. Älä huoli, ajatus on tuttu. Olen tappava ilma, mikä metallin ruostuttaa. Luon päälleni palaneen kuoren ja loittonette musta säälien.  En jaksa elämää, mutta se on kahleillaan mut sitonut. Joudun hiljaa vai hiipua odottaen kuolemaa. Toivon sen tuovan viimein rauhaa.